

22 Ιουλίου 2009

Το σύντομο ιστορικό ενός πραξικοπήματος και μιας εισβολής

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

“Θρυμματισμένος ο εσταυρωμένος κειτόταν μέσα σε ούρα”. (Βρετανός δημοσιογράφος, 1976) “The broken

Μόλις κατέρρευσε η Σοβιετική Ένωση, οι προοδευτικές και αριστερές κυπριακές δυνάμεις, δυστυχώς, εγκατέλειψαν τον αγώνα που διεξήγαγαν κατά των ιμπεριαλιστικών σχεδίων στο νησί. Έγιναν αιχμάλωτοι σε αυτό το μασκαραλίκι που λέγεται παγκοσμιοποίηση. Και συντάχθηκαν στις γραμμές των παλιών τους εχθρών που έφεραν την πατρίδα μας σε αυτό το χάλι. Τώρα θέλουν λύση και ειρήνη, αλλά περιμένουν από τους παλιούς τους δήμιους να το κάνουν και αυτό.

Όταν ανακηρυσσόταν η Κυπριακή Δημοκρατία με τις Συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου, στην Κούβα πραγματοποιείτο μια σοσιαλιστική επανάσταση, η οποία ξεσήκωσε τον κόσμο. Και μέσα σ' αυτό το διεθνές κλίμα καθορίστηκε η πραγματική μοίρα της Κύπρου. Έπρεπε να ασφαλιστεί η γέφυρα της Μέσης Ανατολής και να μην επιτραπεί με κανένα τρόπο να δημιουργηθεί εδώ μια δεύτερη Κούβα. Η Αμερική και η Αγγλία πάνω σε αυτό έκαναν τους λογαριασμούς τους. Σε κάθε περίπτωση εκείνοι ήξεραν καλύτερα από τον καθένα ότι δεν θα ήταν μακρά η διάρκεια της ζωής της δημοκρατίας που ανακηρύξαμε. Για εκείνους ήταν επικίνδυνη η ενότητα και ο συνεταιρισμός των δύο κοινοτήτων στο νησί. Υπήρχε ένα ισχυρό κομμουνιστικό κόμμα εδώ. Σαν ένας δορυφόρος της Σοβιετικής Ένωσης στη Μεσόγειο. Ένα κόμμα που περπατούσε στο δρόμο της Μόσχας και δεν παρέκκλινε καθόλου από τον δρόμο αυτό. Επιπλέον, ο Πρόεδρος Μακάριος κατάφερε να βάλει το νησί στο μπλοκ των Αδεσμεύτων και κάθισε στο ίδιο τραπέζι με ηγέτες όπως ο Κάστρο, ο Τίτο, ο Νάσερ. Οι Αδέσμευτοι ήταν κοντά στη Σοβιετική Ένωση, όχι στην Αμερική. Ταυτόχρονα, ο Μακάριος συνεργαζόταν με τους κομμουνιστές στην Κύπρο και υποστηριζόταν από αυτούς. Όλα αυτά δεν άρεσαν καθόλου στους Δυτικούς, οι οποίοι είχαν εισέλθει σε μια έντονη κούρσα με τη Σοβιετική Ένωση και προσπαθούσαν να καταπνίξουν τα σοσιαλιστικά κινήματα. [\(περισσότερα...\)](#)